

Sygn. akt II C 106/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Gawlik

Ławnicy:	/
-----------------	---

Protokolant: Hanna Świątek

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 roku w Rybniku

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko J. J., Z. J., E. J.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1) uznaje za bezskuteczną w stosunku do powoda umowę darowizny nieruchomości, zawartą pomiędzy Z. J. i J. J. w dniu 10.06.2009 roku przed notariuszem A. G. w Kancelarii Notarialnej w R. Nr Repertorium A 7414/2009 zapisanej w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Rybniku KW nr (...) na rzecz Z. J., położonej w R. przy ulicy (...) J, stanowiącej zabudowaną działkę oznaczoną numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 1888 m² oraz zawartą przy tym akcie umowę o ustanowieniu służebności mieszkania znajdującego się w дарowanym budynku, zastrzeżonej na rzecz E. J. i Z. J. - do wysokości 1. 124. 923,00 zł (jeden milion sto dwadzieścia cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia trzy złote) stanowiącej wierzytelności powoda względem dłużnika Z. J. wynikające z tytułów wykonawczych wydanych do wyroków Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 8.03.2013 roku sygnatura I C 697/12, Sądu Okręgowego w Gliwicach Wydziału II Cywilnego Ośrodka (...) w R. z dnia 21.05.2013 roku sygnatura II C 109/12 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17.02.2014 roku sygn. V ACa 686/13;

2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 9.217 zł (dziewięć tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.217,00 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3) nakazuje pobrać od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę 3.624 zł (trzy tysiące sześćset dwadzieścia cztery złote) tytułem reszty nie uiszczonyj opłaty od pozwu.

Sygn. II C 106/14

UZASADNIENIE

Powód M. R. działając w sprawie przeciwko pozwanym J. J., Z. J. i E. J. wniósł o **uznanie za bezskuteczną w stosunku do jego wierzytelności** wynikających z wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 21.05.2013 r. sygn. II C 109/12, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 17.05.2014 r. sygn. V ACa 686/13, Sądu Rejonowego w Rybniku z 8.03.2013 r. sygn. I C 697/12 czynności prawnej z dnia 10.06.2009 r. dokonanej przez Z. J. w postaci umowy darowizny

na rzecz J. J. nieruchomości położonej w R. przy ul. (...) J, opisanej w księdze wieczystej Nr (...) Sądu Rejonowego w Rybniku, a także czynności prawnej z dnia 10.06.2009 r. dotyczącej tej samej nieruchomości w postaci ustanowienia służebności mieszkania na rzecz Z. J. i E. J., nadto o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że umową z dnia 10.06.2009 r. Z. J. darował swojemu synowi J. J. nieruchomość położoną w R. przy ul. (...) J, stanowiącą działkę nr (...) o łącznej powierzchni 0.18.88 ha opisaną w księdze wieczystej KW Nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Rybniku, zabudowaną budynkiem mieszkalnym o powierzchni użytkowej 150 m², a także budynkiem gospodarczym, w którym mieści się garaż o powierzchni użytkowej ok. 50 m². Obdarowany darowiznę przyjął i stał się wyłącznym właścicielem nieruchomości. Dodatkowo Z. J. zastrzegł na swoją rzecz i na rzecz swojej żony E. J. służebność mieszkania polegającą na prawie zajmowania wszystkich pomieszczeń znajdujących się na parterze budynku mieszkalnego. Darowizna w oparciu o art. 527 § 1 k.c. winna zostać uznana za bezskuteczną wobec powoda z uwagi na to, że dokonujący czynności Z. J. „działał ze świadomością pokrzywdzenia powoda jako wierzyciela, a pozwany, na którego rzecz czynność została dokonana o zamiarze pokrzywdzenia wierzyciela wiedział, co potwierdza także domniemanie płynące z art. 527 § 3 k.c.

Powód jest wierzycielem Z. J., ojca pozwanego J. J.. Wierzytelność powoda względem Z. J. stwierdzona tytułami wykonawczymi tj. wyrokiem SR w Rybniku z dnia 8.03.2013 r. sygn. I C 697/12 i wyroku SO w Gliwicach Ośrodek (...) w R. z dnia 21.05.2013 r. sygn. II C 109/112 wynosi 844.373,40 zł tytułem należności głównej, od której należne są dalsze odsetki naliczane zgodnie z treścią tytułów wykonawczych oraz koszty procesu i koszty zastępstwa procesowego. Przedmiotem postępowań, o których mowa, były roszczenia z nieuregulowanych przez Z. J. pożyczek, jakie powód udzielał mu w latach 2003-2011. Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy II C 109/12 wynika, że przeważająca część kwoty objęta skargą paulińską pobrana została przez Z. J. przed dniem dokonania darowizny. Co się tyczy kwot pobranych później, to znajduje tu zastosowanie przepis art. 529 i 530 k.c. Dokonując darowizny na rzecz swojego syna Z. J. wyzbył się majątku o znacznej wartości, co miało na celu pokrzywdzenie powoda jako wierzyciela. Na skutek dokonanej czynności dłużnik stał się niewypłacalny w większym stopniu, aniżeli przed dokonaniem darowizny na rzecz pozwanego. Dokonując jej, pozwany zdawał sobie sprawę, że działa z pokrzywdzeniem wierzyciela, chociaż wiedział o istnieniu wierzytelności powoda, to zadłużał się w dalszym ciągu. Zdaniem powoda Z. J. dokonując darowizny na rzecz syna chciał wyzbyć się majątku, by w przyszłości uniemożliwić egzekucję. Obecnie egzekucja wobec Z. J. pozostaje całkowicie bezskuteczna, a toczy się przeciwko niemu 37 spraw egzekucyjnych na łączną kwotę ponad 2.000.000 zł.

Druga z czynności dokonanych w dniu 10.06.2010 r. również winna zostać uznana za bezskuteczną względem powoda, a mianowicie ustanowienie służebności mieszkania na rzecz Z. i E. J., co obniża wartość samej nieruchomości, bez wątpienia w celu pokrzywdzenia wierzyciela. Czynność prawna przeniesienia własności z równoczesnym obciążeniem jej służebnością osobistą ma charakter nieodpłatny w rozumieniu art. 528 k.c. Przyjmuje się przy tym, że przedmiotem zaskarżenia jest cała umowa, a nie odrębnie przeniesienie własności oraz obciążenie jej służebnością osobistą, stąd też konieczne jest pozwanie równocześnie E. J. i Z. J., jako osób, które uzyskały korzyść majątkową. Wartość przedmiotu sporu to suma przywołanych wyżej należności głównych wynikających z tytułów wykonawczych (844.373,40 zł), odsetek ustawowych, skapitalizowanych na dzień 31.03.2014 r. (261.765,20 zł) oraz zasądzonych wyrokami kosztów procesu (18.784 zł).

W odpowiedzi na pozew pozwani wniesli o oddalenie powództwa w całości, zawieszenie postępowania do czasu ukończenia postępowania prowadzonego przed tut. Sądem w sprawie sygn. II Nc 34/14 i zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwani przyznali, że umową z dnia 10.06.2009 r. Z. J. darował swojemu synowi J. J. opisaną w pozwie nieruchomość oraz zastrzegł na rzecz swoją i na rzecz swojej żony E. J. służebność mieszkania polegającą na prawie zajmowania wszystkich pomieszczeń znajdujących się na parterze budynku mieszkalnego na niniejszej nieruchomości. Zarzucili równocześnie, że brak jest podstaw do uznania opisanych czynności za bezskuteczne w oparciu o treść art. 527 § 1 oraz 529 i 530 k.c.

Zarzucili, że Z. J. dokonując przedmiotowej czynności nie mógł zdawać sobie sprawy, że w ten sposób działa na szkodę powoda, albowiem czynność dotyczyła jednej z pięciu jego nieruchomości i to o najmniejszej wartości. W tym czasie posiadał on duży majątek oraz dobrze prosperującą działalność gospodarczą, która w tamtym czasie przynosiła mu znaczne zyski. Nie miał wówczas żadnych trudności ze spłatą zaciągniętych zobowiązań i nie było prowadzone przeciwko niemu żadne postępowanie egzekucyjne. Posiadał więc majątek pozwalający mu na pokrycie wszystkich jego długów, w tym wierzytelności powoda i nie miał podstaw, by przewidywać, że majątek ten nie starczy na zaspokojenie ewentualnych wierzycieli, a firma w najbliższej przyszłości utraci płynność finansową. Kłopoty finansowe powoda zaczęły się dopiero w 2011 r. z przyczyn od niego niezależnych. Dopiero wówczas pozwani zaczęli zalegać z zapłatą na rzecz swoich wierzycieli. Odnośnie samej darowizny podnieśli, że została ona dokonana na rzecz syna dłużnika w celu zapewnienia jemu i jego żonie mieszkania po ślubie. Tym samym, brak jest świadomości pozwanych pokrzywdzenia powoda jako wierzyciela, która to świadomość w chwili podejmowania czynności prawnej przesądza, iż brak jest możliwości powoływania się na art. 527 k.p.c. Nadto powód nie jest pokrzywdzonym wierzycielem, gdyż nie podjął żadnych czynności egzekucyjnych. Jakkolwiek to wierzyciel decyduje o tym, do jakich składników majątku dłużnika skieruje egzekucję, to dłużnik nie jest niewypłacalny. Nadto posiadanie przez dłużnika majątku nieruchomego objętego postępowaniem egzekucyjnym o wartości znacznie przewyższającym wszystkie długi wyklucza skuteczność skargi paulińskiej, gdyż tego rodzaju składniki majątkowe dłużnik nie może usunąć spod egzekucji. Dłużnik posiada więc mienie, co do którego wierzyciel (powód) może z najwyższym stopniem prawdopodobieństwa, graniczącym wręcz z pewnością przyjąć, iż pozwoli ono na zaspokojenie powoda. Zarzucili nadto pozwani, że wartość korzyści uzyskanej przez osobę trzecią ocenia się według stanu z chwili dokonania przez dłużnika czynności, ale według cen z chwili wskazania mienia dłużnika. Z aktu notarialnego wynika, że wartość rynkowa przedmiotu darowizny określona została na kwotę 250.000 zł, bowiem darowany budynek wymagał przeprowadzenia generalnego remontu, który J. J. dokonał własnym nakładem.

Wnieśli też pozwani o zawieszenie postępowania do czasu ukończenia postępowania prowadzonego przed tut. Sądem w sprawie sygn. II Nc 34/14, w której Sąd nieprawomocnym nakazem zapłaty z dnia 12.05.2014 r. zasądził od M. R. na rzecz Z. J. kwotę 746.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 5.04.2014 r, co skutkować będzie zmniejszeniem wierzytelności powoda wobec pozwanych.

Pismem z dnia 5.06.2014 r. pozwana E. J. podniosła, że nieruchomość darowana przez jej męża synowi wchodzi w skład majątku dorobkowego, gdyż została nabyta ze środków pochodzących z majątku wspólnego stron. Tym samym oświadczenie Z. J., jakoby zakupu nieruchomości dokonał z pieniędzy pochodzących z majątku odrębnego nie polega na prawdzie.

Pismem z dnia 9.06.2014 r. powód wniósł o oddalenie wniosku pozwanych o zawieszenie postępowania, nadto podniósł, że jakkolwiek małżonkowie Z. i E. J. posiadają dalsze nieruchomości, w tym w W., w R.- G., to są one przedmiotem prowadzonej egzekucji komorniczej, również na rzecz wierzycieli z racji swojego statusu korzystających z uprzywilejowanej pozycji w egzekucji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że powód jest wierzycielem pozwanego Z. J..

Prawomocnym wyrokiem Sąd Rejonowy w Rybniku w dniu 8.03.2013 r. sygn. I C 697/12 zasądził od Z. J. na rzecz M. R. kwotę 15.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1.07.2011 r. oraz kwotę 3.161 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wyrokowi nadano klauzulę wykonalności w dniu 17.04.2013 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. w dniu 31.05.2014 r. prawomocnym wyrokiem zasądził od Z. J. na rzecz M. R. kwotę 697.000 zł, 20.800 euro, 12.700 USD wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.11.2011 r. i kosztami procesu, które po zmianie wyroku przez Sąd Apelacyjny w Katowicach zasądzono w wysokości 10.217 zł.

Bezspornym jest, że umową darowizny oraz ustanowienia służebności mieszkania sporządzoną w dniu 10.06.2009 r. w Kancelarii Notarialnej Notariusza A. G. ,Z. J. darował swojemu synowi J. J. nieruchomości zapisaną w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Rybniku KW Nr (...) zabudowanej budynkiem mieszkalnym i gospodarczym, w którym mieścił się jednostanowiskowy garaż. Z treści umowy wynika, że Z. J. oświadczył przed notariuszem, pozostaje w związku małżeńskim, jednakże jest wyłącznym właścicielem zbywanej nieruchomości, nabył ją z majątku odrębnego ,a stan prawny ujawniony w dziale II księgi wieczystej jest zgodny ze stanem rzeczywistym, że nieruchomość wolna jest od wszelkich praw i obciążeń względem osób trzecich, które nie zostały ujawnione w księdze wieczystej. J. J. oświadczył do umowy, że nieruchomość tę przyjmuje jako darowiznę. W § 4 umowy Z. J. zastrzegł na swoją rzecz oraz swojej żony E. J. bezpłatną i dożywotnią służebność mieszkania na nieruchomości darowanej synowi, przy czym ta polegać miała na prawie zajmowania przez nich wszystkich pomieszczeń mieszkalnych znajdujących się na parterze budynku mieszkalnego. Obdarowany ustanowił powyższą służebność i oświadczył, że w ramach jej wykonywania uprawnionym przysługuje korzystanie z gruntu przydomowego oraz urządzeń i pomieszczeń służących wszystkim domownikom.

Bezspornym również jest, że wobec Z. J. toczy się szereg egzekucji, a jego wierzycielami są Naczelnik Urzędu Skarbowego w R., Burmistrz Miasta W., (...)A., (...) S.A. ,Wójt Gminy G., Dyrektor Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w R., Bank (...) S.A.

Poza sporem również jest, że powód nie skierował przeciwko Z. J. egzekucji do komornika sądowego, jak również, że w myśl przywołanego przez notariusza do umowy darowizny, wpisu do księgi wieczystej nieruchomości, ta stanowi majątek odrębny Z. J., mimo pozostawania przez niego w związku małżeńskim z E. J.(również bezsporne).

Ustalił też Sąd , że nieprawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym (!) przez tut. Sąd w dniu 12 maja 2014 roku w sprawie sygn. II Nc 34/14 zasądzono od M. R. na rzecz Z. J. kwotę 746.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 kwietnia 2014 roku ,przy czym Z. J. wniósł pozew w niniejszej sprawie w dniu 7 maja 2014 roku ,a więc w dniu następnym po otrzymaniu odpisu postanowienia w przedmiocie zwolnienia powoda od kosztów sądowych (k. 41 w zw. z k. 19) .Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o przedłożone przez strony dowody w postaci dokumentów , w tym : wypis umowy darowizny z dnia 10.06.2009 roku, odpisów prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego z dnia 8 marca 2013 roku sygn. akt IC 697/12 (k.7), Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek (...) w R. z dnia 21 maja 2013 roku sygn. akt II C 109/12 (k.8 i n), nieprawomocnego nakazu zapłaty tegoż Sądu z dnia 12 maja 2014 r. sygn. akt II Nc 34/14, wykazu wierzycieli i wierzytelności Z. J. (k.157 i n.), zeznań stron w zakresie, a jakim dotyczą one meritum niniejszej sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 527 § 1 k.c., gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała, lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. I dalej - § 2 przywołanego przepisu: czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem czynności.

Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową **osoba będąca w bliskim** z nią **stosunku**, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art.527 § 3 k.c.)

W myśl art. 528 k.c., jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia **uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie**, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Zatem wierzyciel, który korzysta ze skargi pauliańskiej korzystać może z domniemań prawnych w oparciu o przywołane przepisy oraz z domniemań faktycznych (art.231 k.p.c.).W sytuacji , o której mowa w art. 578 k.c. nie ma potrzeby stosowania domniemań z art. 527 §3 i 4 k.c. , a wnioski dowodowe zmierzające do obalenia tych domniemań podlegają oddaleniu, gdyż dotyczą faktów nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Artykuł 528 k.c. jako dalej idący wyłącza stosowanie art. 527§ 3k.c. Stąd też Sąd oddalił idące dalej wnioski dowodowe stron, w szczególności strony pozwanej i oddalił wniosek pozwanych o zawieszenie postępowania.

Korzyścią majątkową uzyskaną bezpłatnie w rozumieniu art. 528 k.c. jest każda korzyść, w zamian za którą osoba trzecia nie spełniła, ani nie zobowiązała się spełnić jakiegokolwiek ekwiwalentnego świadczenia w ramach jakiegokolwiek stosunku prawnego. Korzyść ta może być uzyskana wyniku darowizny oraz każdego innego przysporzenia, pod warunkiem, że osoba, która dokonała za to przysporzenia, nie otrzymała w zamian korzyści majątkowej stanowiącej jego ekwiwalent. Ocena czy inne świadczenie może być uznane za ekwiwalent za korzyść uzyskaną przez dłużnika, winna być dokonywana z obiektywnego punktu widzenia, nie zaś z punktu widzenia samych stron . Zdaniem Sądu ustanowienie służebności przez obdarowanego J. J. na rzecz darczyńcy Z. J. i jego żony nie może być traktowana jako świadczenie ekwiwalentne, bowiem z treści samej umowy w § 4 wynika, że obdarowany zrealizował w ten sposób polecenie darującego. Ustanowienie służebności nie było zatem przysporzeniem na rzecz darczyńcy, ale ograniczeniem przez niego aktywów darowizny. Zgodnie z przyjętym orzecnictwem czynność prawna obejmująca przeniesienie własności nieruchomości z równoczesnym obciążeniem jej służebnością osobistą (na rzecz zbywającego, dłużnika) ma charakter czynności nieodpłatnej w rozumieniu art. 728 k.c. (wyrok SN z dnia 17.05.2013 r. I CSK 543/12, LEX nr 135063). Przedmiotem skargi jest cała umowa tj. przeniesienie własności nieruchomości i obciążenie a nie odrębnie przeniesienie własności oraz jej obciążenie przez nabywcę prawem dożywocia (wyrok SN z dnia 14.11.2012 r. CSK 206/12). Przedmiotem skargi jest cała umowa tj. przeniesienie własności nieruchomości i obciążenie, a nie odrębnie przeniesienie własności oraz jej obciążenie przez nabywcę prawem dożywocia (wyrok SN z dnia 14.11.2012 r. CSK 206/12), co Sąd miał na uwadze.

Po myśli art. 530k.c. przepisy artykułów poprzedzających stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli. Zdaniem pozwanych sytuacja taka nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Otóż konstrukcja art. 530 k.c. wskazuje , że również w sytuacji , gdy osoba trzecia pozostaje z dłużnikiem w bliskim stosunku , istotny jest nie charakter stosunku, ale charakter nabycia : odpłatny lub nieodpłatny. Z tej też przyczyny , do takiej osoby nie ma zastosowanie domniemanie prawne z art. 527 §3 k.c. (wyrok SN z 9.11.2011, II CSK 64/11, LEX nr 1129093).

W razie spełnienia przesłanek zawartych w art. 527 kc uznaniu za bezskuteczną podlega cała czynność prawna dokonana przez dłużnika z osobą trzecią, a nie jej część, chociażby na skutek dokonania zaskarżonej czynności prawnej, wierzyciel utracił jedynie częściowo możliwość zaspokojenia się z majątku dłużnika, w stosunku do stanu jaki istniał przed dokonaniem tej czynności. Stopień pogorszenia się możliwości zaspokojenia wierzyciela występującego ze skargą paulińską na podstawie art. 527 § 1 kc nie wpływa na zakres uwzględnienia powództwa wytoczonego na tej podstawie prawnej, w szczególności na ograniczenie co do wysokości bądź zakresu czynności prawnej uznanej za bezskuteczną (wyrok SN z dnia 10.04.2010 r. (...), LEX Nr 602265).

Odnosząc się do zarzutów pozwanych wywiedzionych z treści art. 527 § 1 k.c. podkreślić należy, że pokrzywdzenie wierzyciela należy oceniać nie w chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz według chwili jej zaskarżenia (wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności prawnej). Przepis ten wiąże pokrzywdzenie wierzyciela z rzeczywistą niewypłacalnością dłużnika, która musi istnieć w chwili wystąpienia ze skargą paulińską, jak i w chwili orzekania przez sąd uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną (art. 316 § 1 k.c. – wyrok SN z dnia 27.02.2009 r. V CSK 309/08 LEX Nr 603191). Zatem dla skuteczności skargi paulińskiej decydujące znaczenie ma rzeczywisty stan majątku dłużnika w czasie, gdy wierzyciel żąda zaspokojenia, a uwzględniając wymagania art. 316 §1 k.p.c. – stan istniejący w chwili orzekania. Niewątpliwie pozwany Z. J. dysponuje majątkiem na dzień orzekania w niniejszej sprawie. Jak sam wykazał jest to majątek o znacznej wartości, ale też obciążony szeregiem egzekucji. Rację mają też pozwani ,twierdząc, że do wierzyciela należy wybór sposobu prowadzenia egzekucji, aktywów

dłużnika, do których zostanie ona skierowana. Powód doskonali wyboru wskazując nieruchomości będącą przedmiotem darowizny uczynionej przez jego dłużnika na rzecz syna. Nie przypadkową okolicznością jest przy tym fakt, że wartość darowanej nieruchomości, jedynie w zakresie określonym przez strony w umowie kilkunastokrotnie przewyższa wierzytelność powoda z tytułu wyroku Sądu Rejonowego z 8 marca 2013r. Zatem aktywa z tej nieruchomości z powodzeniem mogłyby zaspokoić jedną z wierzytelności powoda. Bezspornym więc jest wobec powyższych wywodów, że darowizna będąca przedmiotem niniejszej sprawy uniemożliwiła powodowi całkowite zaspokojenie co najmniej jednej wierzytelności i znacząco obniżyła szanse na egzekucję kolejnej wierzytelności.

Odnosnie zarzutów pozwanego J. J., iż podwyższył on wartość nieruchomości po jej objęciu wobec poczynienia remontów, zważyć należy, że o ile skarga paulińska nie chroni przed zmianami w majątku dłużnika, które są następstwem procesów niezależnych od woli dłużnika i tak jest w przypadku tych aktywów, których wartość ulega zmianie w wyniku naturalnych procesów ekonomicznych (wyrok SN z dnia 19.02.2010 r. IV CSK 303/09 LEX Nr 852580), to przeniesie tę konkluzję należy na kwestię podwyższenia wartości nabytej nieruchomości. Przedmiotem sprawy jest bowiem skuteczność czynności prawnej, sprawa rozliczeń finansowych pomiędzy stronami nie leży w gestii ustaleń i rozważań Sądu.

Czynność prawna dłużnika, o której mowa w art. 527 § 2 kc może polegać zarówno na wyzbyciu się składników majątku, obciążeniu ich, zaciągnięciu nowych zobowiązań jak i nie uzyskaniu nowych przysporzeń, które spełnienie świadczenia pieniężnego uniemożliwiają, utrudniają lub odwołają. Z oczywistych względów jej wartość nie musi odpowiadać należnej wierzytelności, a tak interpretowana niewypłacalność nie musi być całkowita. Wystarczy, że w następstwie czynności doszło do jej pogłębienia rozumianego jako pomniejszenie substancji majątku, ograniczenie wypłacalności, dalsze odwołanie i zmniejszenie się szans na zaspokojenie wierzyciela (wyrok SN z dnia 18.04.2012 r. V CSK 183/11LEX Nr 123628), co w niniejszej sprawie niewątpliwie ma miejsce.

Zarzutowi pozwanych, iż nieruchomość będąca przedmiotem darowizny, wbrew oświadczeniu pozwanego Z. J., stanowiła majątek wspólny jego i żony E. J., Sąd nie dał wiary uznając, że jest to zarzut skonstruowany na użytek niniejszego procesu, i zmierza do udaremnienia powodowi wszczęcia egzekucji z przedmiotowej nieruchomości co najmniej do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie zainicjowanej pozwem Z. J. o wydanie nakazu w postępowaniu upominawczym. Nadto zarzut ten jest o tyle niezrozumiały, że skoro darowizna miała miejsce 5 lat temu, to pozwana miała dość czasu, aby wystąpić z powództwem o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, co możliwe jest wobec treści art. 10 u.k.w.h., jest zatem sposobem wzruszenia domniemania prawnego z art. 3 u.k.w.h., w myśl którego prawo jawne z księgi wieczystej jest pisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Przez tyle lat nie kwestionowała darowizny, dokonanej przez męża czynności prawnej, a przecież wiedziała, że to obdarowany przez niego syn czyni nakłady na nieruchomość. Dziwi przy tym fakt, że pozwana będąc jakoby współwłaścicielką nieruchomości, dopuściła do zadysponowania nią bez jej udziału i od wielu lat godzi się być jedynie uprawnioną z tytułu ustanowionej na jej rzecz służebności. Niezrozumiałym jest przy tym okoliczność, że strony reprezentowane przez tego samego pełnomocnika czynią sobie wzajemnie zarzuty i to w stopniu narażającym jedną z nich na odpowiedzialność za potwierdzenie nieprawdy przed notariuszem.

Bez znaczenia też jest okoliczność, czy powód wszczął postępowanie egzekucyjne skierowane do swego dłużnika, bowiem nie jest to przesłanka do rozstrzygnięcia w sprawie.

O kosztach Sąd orzekł po myśli art. 98 k.p.c.